

kan komme bort fra Udgifterne til de Foranstaltninger, som allerede ere satte i Gang, der er man bunden, men vil det ærede Medlem saa ikke besvare mig det Spørgsmaal: Ere samtlige de Udgifter, som det nuværende Ministerium har lagt over paa Staten til Forsvarssagen i Henhold til Forsvarslovene, nødvendiggjorte ved de Foranstaltninger, som vare truffene inden Ministeriets Dannelse? Jeg antager, at det ærede Medlem og ligeledes den højtærede Forsvarsminister, naar man stiller dem dette Spørgsmaal, maa svare dertil aabent: Nej, vi kunde overmaade godt have undladt at afholde flere Millioners Udgift, at binde flere Millioner af dem, som vi nu have bundet. Altsaa, det er ikke i Henhold til de Foranstaltninger, som vare satte i Gang af Forgængerne, at dette er sket. Saa bliver der tilbage, at det maaske er i Henhold til de Radikales Program, der er handlet — jeg ved ikke, om de Herrer mene, at dette er Tilfældet.

Den højtærede Finansminister udtalte: Vore Ord vare jo disse, at der ikke var Tale om Udsættelser, men om Besparelser. Jeg tror, at den højtærede Finansminister kommer til at skylde Beviset for, at der, den Gang Spørgsmaalet kom frem om Udsættelser, fra Ministrene ogsaa kom frem noget som helst, der berørte, at det skulde være virkelige Besparelser, og jeg vil spørge den højtærede Finansminister, om han med Haanden paa Hjertet kan sige, at den Mand, som skrev saaledes som Forsvarsministeren i sin Skrivelse under 12. Januar til Finansudvalget, at han ønsker disse Ting udskudte af Hensyn til Finansernes Tilstand, men at han eventuelt vil forhandle med det samme Finansudvalg om allerede paa Tillægsbevillingsloven at komme til hurtigere at sætte disse Sager i Gang, har den Tanke ikke at forhandle med Finansudvalget under nogen som helst Omstændighed om en saadan Eventualitet, fordi det er hans Agt, saa snart Finansaaret er omme, og denne Rigsdagssamling kan sluttes, at søge at faa det hele kuld-kastet.

Den højtærede Finansminister siger, at han ønsker en betydelig Nedgang i Udgifterne til Forsvarssagen, og tænker sig formodentlig derved, at han kan forbedre Statens Finanser. Men der komme vi igen tilbage til den Mangel paa Aabenhed med Hensyn til Hensigter, som udmærker dette Ministerium. Thi om sin Opfattelse af Statens Tilstand og om de Veje, ad hvilke man skal frembringe Forbedringer, har Finansministeren udtalt sig i sine

første Taler her i Tinget, og jeg beder Finansministeren om at oplyse, hvor der i disse Taler staar noget om, at Ministeren agter at forbedre Statens Finanser ved Hjælp af en Nedsættelse af Udgifterne til Forsvarslovene. Finansministeren vil ikke kunne paavise noget saadant. I Finansministerens Taler manglede der ingenlunde Anvisning af Veje, man kan gaa, men Ministeren mener, at man ved en fornuftig Administration i nogle Aar kan bringe Sagerne paa Fode igen, og til denne Administration hører navnlig, at man modsætter sig alle Udgifter, som ikke ere absolut nødvendige. Men intet Sted i Talen tror jeg der findes noget om, at Ministeren agter at naa sit Maal paa den Maade, han nu siger, nemlig ved en betydelig Nedsættelse af Militæruddgifterne, og derfor er det, jeg hævder, at der fra Ministeriets Side fuldstændig har manglet Aabenhed.

Men naar Ministeriet ikke har været bundet, hverken af sit eget Program eller ved Foranstaltninger, som vare blevne truffene af Forgængerne, til at anvende mange af de Millioner, som de have anvendt, er det den gyseligste Letsindighed med Hensyn til Pengeanvendelse, set fra Ministeriets Side, som der her er sket, og som jeg tror, at Vælgerne ville have overmaade svært ved at tilgive Ministeriet. Ministrene mene imidlertid, at det var deres Opgave at administrere Lovene, saaledes som de forelaa, og, skønt de ikke vare bundne dertil, at øse Millioner ud til Formaal, som de anse for skadelige. Det er et Standpunkt, som er lige saa meningsløst, som det vilde være, hvis Højre i 1922 — hvis vel at mærke Bestemmelsen om Fæstningens Nedrivelse da findes — vilde paatage sig at være Ministerium og sagde: Vi maa administrere den foreliggende Lov og nedrive denne Fæstning saaledes, som Loven foreskriver. Akkurat lige saa meningsløst er det, Ministeriet her har gjort.

Den højtærede Finansminister sagde, at jeg havde udtalt mig om, at man maatte gaa til nye Skatter, hvorimod han mente, at Regeringen ikke vilde gaa til nye Skatter. Ja, jeg mener, at det ikke alene er nødvendigt for os selv, men det er ogsaa nødvendigt for at vise vor Redebonhed til at klare os uden Laan, at man maa gaa til nye Skatter eller en Skatteomlægning fra det, som vi sidst have vedtaget. Den højtærede Finansminister har selv meget skarpt kritiseret den Toldlov, vi vedtog for en Del Aar siden, og jeg tror, at Redningen maa ligge der. Man kan maaske føle nogen Uvillie mod at gaa imod de gamle